

opusdei.org

Dopis od preláta (září 2015)

V dopise z měsíce září vysvětluje Mons. Javier Echevarría vztah mezi Křížem a radostí. Navíc nás povzbuzuje, abychom se v následujících měsících více modlili za rodinu.

11.09.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Píšu vám poté, co mám za sebou cestu do Dominikánské republiky, na Trinidad a Tobago a do Kolumbie, a

předtím, než vyrazím do Torreciudad na kněžské svěcení třech mých synů přidružených Prelatury a na Mariánský den rodin. V první řadě se s vámi toužím podělit o svoji radost a vděčnost Pánu za hojné duchovní plody, které jsem mohl na této své cestě vidět: hodně jsem se toho naučil a denně jsem na vás myslel. Když jsem pozoroval apoštolskou práci v oněch zemích, myslel jsem na to, že jde o plody onoho skrýt se a zmizet svatého Josemaríi, již od počátků, a tehdejších modliteb s pevnou a vytrvalou vírou za ty, kteří měli přijít později. Je vidět, jak Bůh na přímluvu přesvaté Panny a našeho Otce podporoval – teď také – expanzi Díla.

Obracejme se víc na Pannu Marii v tom čase mariánského roku, který ještě je před námi. Během tohoto měsíce zintenzivněme modlitbu kvůli Světovému setkání rodin, které se uskuteční ve Filadelfii za

papežovy přítomnosti, a také kvůli událostem v Torreciudad teď 5. září. Zvu vás, abyste se zvláštním způsobem utíkali k přímluvě nejdražšího dona Álvara: 15. září, o svátku Panny Marie Bolestné, zakusíme vděčnost za další výročí jeho zvolení za nástupce našeho Otce. Je logické, abychom se opřeli o jeho přímluvu, také proto, že s velikým účinkem podporoval apoštolát v kruhu rodiny.

V měsíci září vám chci připomenout dva kardinální body křesťanské existence, které jsou navzájem neoddělitelně spojené a musejí v našich osobních životech zapustit kořeny: Kříž a radost. Hluboká radost není možná bez toho, aniž by byla zakořeněna v Ježíšově vydání se na dřevě Kříže. Tak to ukazuje liturgie teď čtrnáctého prostřednictvím svátku Povýšení svatého Kříže, který nám přivádí na mysl naplnění slov

našeho Pána: *Já, až budu ze země
vyvýšen, potáhnu všechny k sobě*¹.

Právě v den tohoto svátku roku 1938
si sv. Josemaría poznamenal:

***Poprosil jsem Pána ze všech sil
svojí duše, aby mi dal milost
povýšit svatý Kříž v mých
schopnostech a v mých smyslech...***

***Nový život! Nová pečeť: aby se
potvrdila autenticita mého
poslání... Josemarío, na Kříž! –***

Uvidíme, uvidíme². Spojení s touto
prosbou našeho Otce k Bohu prosme
upřímně Pána, aby nám udělil milost
povznést hezky nahoru svatý Kříž v
naší duši a v našem těle, v našich
schopnostech a smyslech, a to beze
strachu!, protože být blízko Kříže – s
Kristem na Kříži, jak opakoval sv.

Josemaría – naplňuje člověka
pokojem a klidem, i když se možná
zpočátku trošku stavíme na odpor.
Tehdy přijde velmi vhod vzpomenout
si na onen bod *Cesty: Ty to chceš,
Pane?... Já to chci taky!*³.

Usilujme o to, předávat tuto touhu dál svými ústy i svým jednáním, tím, že budeme milovat oběť i tehdy, když přijde nečekaně, a aktivně ji budeme vyhledávat v maličkostech každého dne: **In lætítia, nulla dies sine cruce**; Pane, nechceme, aby uběhl jediný den bez Kříže, vždycky v radosti a pokoji.

Uvažujme, jak se snažíme důkladně proniknout do této skutečnosti. Ve chvílích, kdy se naše já bouří a vidíme nutnost se zapřít, dotahujeme to s radostí do konce? Chápeme, že tento přístup, nezbytný k tomu, abychom kvůli Bohu sloužili druhým, je bezpečným znakem opravdové lásky? Rozumíme tomu, že k tomu, abychom následovali Ježíše zblízka, je třeba jít a překonávat všechny projevy přílišného myšlení na sebe sama?

Aby Dílo přišlo na svět, Duch svatý vedl našeho Otce – tak jako si přeje

vést nás – cestami umrtvování a pokání. Nekladme omezení těmto Božím požadavkům. Vyprošujme si milost, abychom se nechali připodobnit ukřižovanému Kristu, což je cesta k dosažení opravdového štěstí. Proto se tebe i sebe ptám: milujeme Kříž? Hledáme jej v okolnostech našeho všedního života? Snažíme se podnítit nadpřirozenou radost, když Ježíš prochází kolem nás a žádá po nás nějakou oběť, dokážeme se přizpůsobit tomu, co nám navrhuje v našem životě zbožnosti, v práci, v bratrském životě?

Je důležité, abychom tyto úvahy aplikovali nejenom na své osobní jednání, ale také v kruhu rodiny, v domovech přidružených a supernumerářů, v prostředích, kde většinou pobýváme. Soužití s druhými nabízí mnoho příležitostí obrousit hrany našeho charakteru, naší osobnosti. Nehovořím o

drobných neshodách –
nevyhnutelných při blízkém soužití –
které občas mohou nastat, ale
napraví se tím, když se omluvíme.
Hovořím o hlubších zraněních, která
mohou uvnitř rodiny vzniknout.

Svatý Otec nás upozorňuje na
nebezpečí, které leží často na
počátku úpadku prostředí v rodině.
**Jsou-li tato dosud napravitelná
zranění přehlížena, zhoršují se a
stanou se neomaleností, zlostí a
pohrdáním. A v tomto bodě se
mohou stát hlubokými roztržkami,
které manžela a manželku rozdělí,
a přimějí je hledat porozumění,
podporu a útěchu jinde. Často však
tato „podpora“ nemá na mysli
dobro rodiny⁴.**

Lék na to, aby tyto situace
nezdegenerovaly v téměř
nezhojitelné rány, je s Boží milostí na
dosah ruky. Papež to opakoval při
různých příležitostech, kdy

připomněl tři slova: **mohu?, děkuji, promiň⁵.**

Umět o věci poprosit, bez neumírněných požadavků, bez netrpělivosti, je dobrou vakcínou k prevenci proti potyčkám, nejenom mezi manželi, ale též ve vztahu s dětmi a dalšími členy rodiny. Existuje lidové rčení, které nám připomíná, *že s náprstkem medu dosáhneš více než se sudem octa*. Kromě toho máme mít na mysli, že všechno v našem životě nese podpis nezaslouženého obdarování; nezasloužili jsme si život ani rodinu, ve které jsme vyrostli, ani přirozená obdarování ani nadpřirozené přijaté dary... Proto je namísto dávat najevo vděčnost. Jak se vztahy mezi lidmi usnadní, pokud dokážeme upřímně vyjádřit díky, a to třeba i za nějakou maličkost, která je ale výrazem opravdové lásky, velkorysé ochoty sloužit! A když uděláme chybu – v důsledku sobectví, nezdvořilosti, necitlivosti –,

požádáme o prominutí, což neznamena žádný poníženi, ale spíš naopak to svědčí o velikosti ducha.

Velmi děkuji Bohu za to, že jsme se v Díle od našeho Otce tomuto duchu naučili. ***Je třeba strčit svou povahu do kapsy – říkával – a z lásky k Ježíši Kristu se usmát a zpříjemňovat život těm, které máme nablízku⁶.*** A manželům – je to rada, kterou můžeme aplikovat i na ostatní mezilidské vztahy – říkával: ***Protože jsme lidští tvorové, je možné se někdy pohádat, ale trochu. A pak mají oba dva přiznat, že nesou vinu, a navzájem si říct: odpusť mi! a pořádně se obejmout... A jde se dál! Ale ať je vidět, že se pak zas dlouhou dobu nepohádáte⁷.***

Vracím se k začátku těchto řádek. Je třeba být muži a ženami víry. U mnoha lidí se občas zdá, že postrádají základy, a proto potřebují

naučit se milovat Kříž. Tato situace nás nemá odradit. I když pracujeme v nějakém zapadlém koutě, i když se sotva hýbeme z místa, pamatujme na to, že naše úsilí povýšit Krista v našich smyslech i schopnostech, v naší duši a v našem těle, má nepředstavitelný dosah: protože je to On, kdo oživí tento náš svět a použije k tomu tyto ubohé nástroje, kterým je každý z nás. Nenechávejme tuto práci jen tak ležet, dcery a synové moji. Nadešla chvíle – jak říkal náš Otec – přistupovat denně ke Kříži a důrazně prosit o to, o co našeho Pána často žádal sv. Josemaría, když líbal kříž: ***Pane, sestup z kříže; nastal čas, abych na něho vystoupil já.***

Kéž by nás často napadlo: co by teď udělal Ježíš? Jak by se odevzdal? Jsem přesvědčen, že se náš malý kříž, tvůj a můj, který vezmeme s odhodláním, s radostí, šťastni nad tímto objevem, stane lékem na rány dnešního světa. Není zde ani stín

pesimismu: spolu s Kristem
hladovíme dát zakusit Boha těm, kdo
jsou od něho daleko. Tak přispějeme
ke zlepšení společnosti a k nápravě
instituce rodiny, jak o to s takovou
důvěrou prosíme přesvatou Pannu,
zvláště teď 8. září, kdy si
připomínáme její narození.

Se vší láskou vám žehná a prosí vás o
modlitby také za blízkou synodu

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. září 2015.

1 *Jan* 12,30.

2 Sv. Josemaría, *Osobní poznámky*
(Apuntes íntimos), č. 1587 (14-
IX-1938); in Vázquez de Prada, A., „El
Fundador del Opus Dei“, II, p. 321.

3 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 762.

4 Papež František, Promluva při generální audienci, 24-VI-2015.

5 Srv. Papež František, Promluva při generální audienci, 13-V-2015.

6 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání,, 4-VI-1974.

7 *Tamtéž.*

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-zari-2015/> (06.04.2026)